

„Не мога да ги намеря“, каза къртицата.

„Ние ще ти помогнем“, отговориха ѝ хората, препасаха кожени престилки, в едната си ръка взеха мотика и чук, а в другата фенер, и прокопаха дълбоки ходове в земята.

Макар Земетръжско с горещата си въздишка да ги духаше и много от тях паднаха мъртви, те пак не спираха да се задълбочават сè по-дълбоко и по-дълбоко.

И ето! Един ден те намериха ковчезите на слънчевите искрици—съвсем черни ковчези, милиони, милиони, много милиони, и в тях лежаха милите, малки слънчеви искрици, бледни и неподвижни и студени.

Предпазливо взеха хората черните ковчези и ги изнесоха отгоре на земята; но слънчевите искрици пак стояха мъртви. Хората им духаха, за да ги стоплят, но те пак не мърдаха.

„Да ги турим на огъня“, каза някой, „може би, като се стоплят, да се сживят“.

И наистина, турени на огъня, черните ковчези започнаха да се зачервяват и отеднаж: прас-прас! — слънчевите искрици заподскачаха весело една след друга из ковчезите. И всички хора се зарадваха, защото стана светло и топло, макар и да беше сред зима.

Но в земята лежат заровени още безбройно много милиони слънчеви искрици, и затова хората продължават да ровят дълбоко в нея и да изнасят черните ковчези.

* *
* *

С тази книжка се изпраща бр. 3. от Игра и Забава.